

Csavar a szerkezetben

Beszélgetés Bánóczki Tibor animációs filmrendezővel

Bánóczki Tibor 1977-ben született Sárospatakon. A tokaji Tokaji Ferenc Gimnázium és Szakközépiskola elvégzése után a Magyar Iparművészeti Főiskola és a londoni National Film and Television School animáció szakán szerzett egyetemi diplomát. Számos ösztöndíjat nyert itthon és külföldön. Eddig közel tíz animációs filmet és egy nagyjátékfilmet rendezett. Animációs rövidfilmjei a legrangosabb nemzetközi filmfesztiválok rendszeres résztvevői, meghívottjai és díjazottjai. Tejfogak (*Milk Teeth*) című diplomamunkája 2007-ben megnyerte a zsűri különdíját az Annecy Nemzetközi Animációs Filmfesztiválon, a nagydíjat az Ottawai Nemzetközi Animációs Filmfesztiválon, díjat nyert és vetítették többek között Karlovy Varyban, Clermont-Ferrandban, Stuttgartban, Szöulban, Sanghajban és Sydneyben.

Osztálytársak voltunk a tanítóképző gyakorló általános iskolájában. Hova kerültél Patakról, és mikor döntötted el, hogy animációs filmrendező leszel?

A tokaji gimnáziumba mentem biológia tagozatra. Az volt a szerencsém, hogy akkoriban költözött oda egy fiatal szobrász házaspár, akik az iskolánkba is eljöttek, hogy felkutassák a tehetségeket. Veres Gyula Alpár és felesége, Csirpák Viktória védőszárnya alatt kezdtem el komolyabban rajzolni. Veres Gyula Alpár készítette Tokajban a II. Rákóczi Ferenc szobrot és a sárospataki II. világháborús emlékművet. Igazi mester-tanítvány kapcsolat alakult ki közöttünk. Hozzájuk mentem iskola után, náluk töltöttem szünideim nagy részét. Harmadikos koromban már tudtam, hogy az Iparművészeti Főiskolára szeretnék menni animáció szakra. Láttam ugyanis egy híres, 1987-ben készült kanadai animációs filmet, *Az ember, aki fákat ültetett*. Úgymond ez a film nyitotta fel a szemem, és tárta ki előttem az animációs filmek világát. Animációból nem voltam képzett, a gimnázium után nem vettem fel rögtön a főiskolára. Elmentem egy animációs rajzoló képző tanfolyamra a Pannónia Filmstúdióba. Ott Richly Zsolt tanított. Ő készítette többek között a *Háry Jánost* és a *Kockásfülű nyulat*. A tanfolyam elvégzése után tovább foglalkozott velem, majd kihúzóként, később animátorként dolgoztam az *Árgyélus királyfi*ban, amelyet épp akkor rendezett. Ezután felvettek az Iparművészeti Főiskolára, ahol animációs filmrendezést tanultam.

Közben más műfajokkal is kísérleteztél.

Igen. Érdekelt az írás. Az esztétika tanárom, Miltényi Tibor biztatására elkezdtem forgatókönyvet, novellát, drámát írni. A főiskolán közeli barátságba kerültem egy évfolyamtár-

sammal, Csáki Lászlóval, aki filmrendező, festő, grafikus. Hirtelen felindulásból rendeztünk egy játékfilmet, hogy kipróbáljuk magunkat egy hosszabb lélegzetvételű műfajban. Először egy animációs nagyjátékfilmet akartunk rendezni, de ehhez nem éreztük magunkat elég felkészültnek. Úgy döntöttünk, hogy élő szereplőkkel keverjük az animációt. Szirtes János tanárunk a magyar képzőművészet egyik emblematikus performere és festőművésze segítségével olyan művészekkel, esztétákkal kerültünk kapcsolatba, mint feLugossy László vagy Antal István Jufusz. Nem volt sok pénzünk, de a baráti társaságunk közreműködésével kijártuk a filmkészítés iskoláját *Az ifjúság megnyugtat* című film rendezése közben.

Bár első animációs filmjeidnek, a Holtágban-nak és a Tripper Fiúknak különböző a technikája, mégis mintha hasonló témát járnál körbe velük. Jól gondolom, hogy ez az elhagyott kisvárosi, kihalt, vidéki világ zempléni emlékekből épült?

Másodéves koromban a Magyar Mozgóképek Közalapítványtól nyertem pénzt, hogy elkészítsem első önálló animációs filmemet, a *Holtágban*t, amely egy festői animációs film. Sokáig készült, minden kockáját külön festettem. A bodrogkeresztúri vasútállomás szerepel benne. Az ember mindig arról ír, amit ismer. Érdekeltek a szürreális, nem gyerekeknek való, morbid, kemény történetek. Az animáció technikája csak eszköz. Elsősorban a téma foglalkoztat, közben kísérletezem, milyen vizuális nyelven tudom ezt jól kifejezni. A *Holtágban*-ban az volt az érdekes, fel tudom-e dobni a színes, posztimpresszionista világot egy, a Monet, Degas, Pissarro képektől teljesen idegen érzéssel, hogyan működik az életigenlő táj és benne egy örült jellem kontrasztja? A zempléni táj, hangulat volt a kiinduló pont. Egy fikciós dokumentumfilmet akartam készíteni, mintha egy valós ember beszélne. Később, hogy a film készítésének háttérét kicsit kiszínez-

Tripper Fiúk

zem, azt mondtam, ő a nagyapám. Bár ez nem igaz, a világon mindenütt elhitték, s a film így még többet adott a nézőknek. A nagyapám mozdonyvezető volt, a motívum innen ered, de a történet maga teljes egészében fikció. A film készítése idején sokat írtam, a szöveg is ekkor született. Cserhalmi György mondja a monológot, az ő hangja, színészi alakítása sokat ad a filmhez. Közben azt is megtanultam, hogyan hozható egyensúlyba az irodalmi szöveg és a kép. A filmet a Pannónia Filmstúdióban készítettem, számos fesztiválon megfordult, s bár diákkoromban készítettem, nem diákműként vetítették. A *Holtágban* után nemcsak játékfilmmel kísérleteztem, de kipróbáltam egy sokkal alkalmazottabb műfajt, a televíziós sorozatot is. Készítettem egy pilotfilmet, amely egy sorozat bevezető része, és megjeleníti a sorozat koncepcióját, amire a megrendelő igent mond vagy nemet. A *Tripper Fiúk* három srácról szól, akik egy Patak nagyságú, kelet-európai, ipari kisvárosban élnek, ahol már semmi sem működik. Szeretnének alakítani egy rockzenekart, de igazán a kisvárosi élethelyzetük a lényeges. Ez a film fejesugrás volt a televíziós animáció mélyvízébe. Egyedi rövidfilmeknél, ha megvan a szükséges pénz, a saját magad ura vagy, nem kell mások ízlését kiszolgálni. Ha jó a film, sorra vetítik a fesztiválok, szereti a fesztiválközönség, ha nem jó, eltűnik nyomtalanul. A tévés műfaj sokkal kötöttebb, több a szabály, nagyobb a stáb. A *Tripper Fiúk* is arra volt jó, hogy megtanuljak sok olyan dolgot, amit az Iparművészetin nem lehetett. Nem szerettem volna gyerekfilmet készíteni, de kiderült, hogy erre a fajta, felnőtteknek, kamaszoknak szóló animációs filmre nincs kereslet. Bár van néhány sikeres, fiataloknak szóló sorozat, a *Simpson család* és a *South Park* inkább kivétel, mint példa. A *Tripper Fiúk*kal diplomáztam Magyarországon.

Az Iparművészeti elvégzése után Londonba mentél, mi motiválta ezt?

Az Iparművészeti nem filmes iskola, ott a vizuális képzésen van a hangsúly. Szerettem volna jobban elmélyíteni filmes ismereteimet. Azért választottam a londoni National Film and Television Schoolt, mert láttam néhány ott készült diplomamunkát, ami nagyon tetszett. Itt igazán nem az számított, ki mennyire tud rajzolni, hanem az, hogy hogyan tudsz elmesélni egy történetet, összerakni két jelenetet, együtt dolgozni a vágóval, operatőrrel, hangmérnökkel, dízlettervezővel.

Milyen volt a felvételi?

A világ minden tájáról jelentkeznek ide. Egy filmes portfóliót kellett beküldeni. Ennek alapján tíz embert hívnak be a második fordulóra, amely hét napos intenzív vizsga. A hét végén a tízből hat embert választanak ki. Nagyon összekovácsolódtunk, nehéz volt négy társunktól megválni. Az évfolyamon hatan voltunk animációs filmrendezők. A két éves MA képzésen minden osztályban hatan vannak: hat animációs rendező, hat dokumentumfilm rendező, hat filmrendező, hat operatőr, hat vágó, hat hangmérnök, hat producer, hat dízlettervező és három zeneszerző. Mindez azért, hogy amikor a második éven elkezdjük a diplomamunka készítését, összeálljon egy csapat. Az animációs filmrendezők között volt még egy budapesti fiú, a többiek spanyolok és angolok voltak.

A diplomamunkád, a Tejfogak is ilyen nemzetközi csapatban készült?

Igen. Az operatőr spanyol volt, a producerem, akivel azóta is együtt dolgozom, angol, a hang designer dél-afrikai, a vágó dán, a zeneszerző új-zélandi. A film alapötlete az enyém, a forgatókönyvet ketten írtuk a producerrel, s persze én rendeztem.

Ezzel elindult a nemzetközi karriered, hiszen a Tejfogak rengeteg fesztiválon vett részt, és rangos díjakat nyert.

Nagyon jó fesztivál körutat futott be, több nemzetközi díjat nyertem vele, még mindig sok helyen vetítik, pedig már három éve befejeztem. Talán azért, mert különleges film az animáció világában, kilóg a sorból. Távol áll tőlem a gegek humoros világa, ahol egy tündi-bündi figura valami vicceset csinál. A *Tejfogak* olyan, mintha egy natúr film lenne, csak a technikája animáció. Persze van más ilyen jellegű animációs film is, de nem ez a jellemző. Ez egy lassú film, úgymondhatnám, van egy tipikus kelet-európai hangulata. A történet elmesélés Tarr Béla vagy Tarkovszkij filmjeihez hasonló, amely nagyon távol áll a mai gyors vágásokkal dolgozó animációktól. Rengeteget építke a hangulatra. Nemcsak a történet érdekel, hanem az is, hogy mi zajlik egy szereplő belsejében, és hogyan tudok egy helyszínnek olyan atmoszférát adni, hogy az külön szereplővé váljon. Elhagyott, lepusztult gyárak tűnnek fel a filmjeimben, ez biztosan valami bizarr szerelem. A *Tejfogak* alapötlete is onnan ered, hogy imádtam a nagyapám kukoricásában lenni. A kukoricás egy matematikai pontossággal alkotott, mégis természeti alakzat. Ha a közepén állsz, úgy érzed, elvesztél, holott körülötted mindenféle utak vannak. Ennek a helynek a hangulata izgatott, ez a szürreális tér volt a kiindulópont, amely köré írtuk a történetet.

Meséj a nemzetközi filmfesztiválokról!

A világban sok filmfesztivál van. Ezeknek van rangsora, ami nem biztos, hogy mindig minőségi szempont alapján állítódik fel. A filmeket különböző ízlésű emberek véleményezik. Van egyfajta hierarchia abban is, hova küldöm először a filmet. A nagy fesztiválok sokat adnak arra, hogy ott legyen a film világpremiere. Ha beválasztanak egy filmet a versenyprogramba, a fesztiválon más fesztiválok programigazgatói is látják. Ha tetszik a film az embereknek, valószínű, hogy máshová is meghívják majd. Mivel mi az egyik leg-rangosabb animációs filmfesztiválon, az Annecy Nemzetközi Animációs Filmfesztiválon nyertünk a *Tejfogakkal*, innentől kezdve elindult egy lavina. Nevezni sem kellett mindig, mert nagyon sok helyre automatikusan hívták, hívják. Idén májusban például a 17. Sydney Biennálén vetítették Ausztráliában. A díjazásra nem lehet felkészülni, vagy nyersz, vagy nem. Az animációs filmfesztiválokban az a jó, hogy annyifajta filmet vetítenek, hogy nézőként biztos találasz a tetszésednek valót. Ha egy fesztiválon vagyok, igyekszem minél több filmet megnézni, hiszen a rövidfilmekhez nehéz máshol hozzájutni.

Kik néznek rövidfilmeket, s hogyan lehet ezeket megtalálni?

Az internet sokat segít a rövidfilmek megismertetésében. Jó, hogy vannak olyan csatornák, ahol könnyen és ingyen lehet filmeket nézni. Persze kérdéses, van-e olyan hatása

egy bélyeg méretben látott filmnek, mintha a moziban néznéd. Sokan támadják a rövidfilmfesztiválokat azért, mert az ott vetített filmeket csak egy kiválasztott réteg látja. Ha a te városodban van a fesztivál, beülhetsz érdeklődőként, de egyébként csak a fesztiválról-fesztiválra utazó, szakmai közönség látja a filmeket. Néhány magyarországi moziban a játékfilmek előtt vetítenek rövidfilmeket, de ez más országokban még kevésbé jellemző. A nyugati országokban viszont kezdik kiadni dvd-n a rangos rövidfilmfesztiválok díjnyertes filmjeit. Azonban ezeknek sincs széles közönsége. A Magyar Televízió is hajnali kettő és három óra között vetít néha rövidfilmeket.

Míg a normál filmeseknél a rövidfilm általában csak belépő a játékfilmek készítéséhez, az animációs filmrendezők esetében más a helyzet. Te szeretnél nagyjátékfilmet rendezni?

Már el is kezdődött egy tervezési folyamat. A *Tejfogak* producerével közösen tavaly megvettük egy amerikai regény forgatókönyv írásának és filmkészítésének a jogait. Upton Sinclair *A dzsungel* című regénye Magyarországon biztosan kevésbé ismert. Ha valaki jártas a filmek világában, Sinclair neve ismerős lehet, mert az ő regénye alapján készült 2007-ben *A vérző olaj*, amely Daniel Day-Lewis-nak a legjobb színészi alakításért Oscar-díjat szerzett. *A dzsungel* egy litván bevándorló családról szól az 1900-as évek elején, akik a világ legnagyobb mészárszékében dolgoznak Chicagóban. A tényfeltáró regény 1906 és 1908 között nagy port kavart az USA-ban, hiszen keményen támadta az akkori élelmiszeripart és az abban dolgozó munkások szociális helyzetét. A történet ma is erős és ugyanolyan aktuálisnak tűnik, mint száz évvel ezelőtt. Mi ebből szeretnénk egy felnőtteknek szóló animációs nagyjátékfilmet készíteni.

Hogyan zajlik a film előkészítésének a folyamata?

A producer feladata, hogy megtalálja a film finanszírozásának módját, az enyém a művészi előkészítés. Ez párhuzamosan fut, együtt dolgozunk. Elkészült a *treatment*, amely a film koncepcióját írja le és a forgatókönyv egy része. Mindezt közösen megbeszéltük, látványterveket készítettünk. Ő közben befektetőket, filmes cégeket, szervezeteket keres. Ez a folyamat tarthat egy fél évig vagy akár évekig, attól függ, milyen gyorsan jutunk a szükséges pénzhez. Ha ezen a fázison túljutottunk, akkor egy újabb előkészítési szakasz következik. Manapság a filmfinanszírozás rendszere is átalakulóban van. A válság miatt nehezebben lehet nagy költségvetésű, független, kísérletező filmet készíteni. Bár születnek felnőtteknek készülő animációs nagyjátékfilmek, például ilyen volt a *Persepolis* vagy a *Libanoni keringő*, szerintem ez még mindig egy felfedezetlen terület. Nagy kihívás ma, a hollywoodi recepttől eltérően, valami más, ugyanakkor jó animációs játékfilmet készíteni.

*A filmkészítés csapatjáték, s úgy látszik, te szereted ezt, hiszen a pároddal közösen is van egy érdekes alkotói együttműködésed, a *Domestic Infelicity*.*

Alkotótársam, Szabó Sarolta fotográfia szakon végzett a Magyar Iparművészeti Főiskolán, majd a londoni Royal College of Art-ban. Eleinte nem dolgoztunk együtt, külön utakon jártunk. Aztán gondolkozni kezdtünk, milyen jó lenne közösen is létrehozni valamit.

Mivel az animáció nagyon munkaigényes, ezen a területen nem ritka a párok együttműködése. A *Domestic Infelicity* olyan alkotócsoporthoz tartozok, amelyben kettőnk ízlése, elképzelései ötvöződnek, és mind a kettőnk kreativitása megmutatkozik. Mindig lesznek olyan munkák, amit külön jegyzünk, de ha közösen rendezünk egy filmet vagy fotót, annak a *Domestic Infelicity* az alkotója. Most éppen egy animációs rövidfilmet készítünk közösen. Az Annecy Fesztiválon ugyanis tavaly a *„La Conquête”* (A hódítás) című rövidfilmünk forgatókönyve megnyerte a Canal+ díját, és mellénk állt egy nagy francia filmstúdió, a Folimage, amely összeszedte a még hiányzó összeget a film költségvetéséhez. Márciustól tíz hónapig Franciaországban leszünk, hogy elkészítsük. Ez egy fotómontázs film, pixillációval készül. Blue box előtt lefényképezzük, szaggatottan mozgó, reális figurák mozgulatsorát játsszuk le egymás után, amit majd egy montázsháttérbe teszünk.

A tavaly bemutatott Sleep című videoklipetek is hasonló technikával készültek? Hogyan találtatok egymásra Ethavval, az énekesssel?

Különleges volt a találkozás. A londoni iskola, ahova jártam, a diplomavetítésekre minden évben kiad egy katalógust az odajáró diákokról és filmjeikről. Egy éjjel valaki a londoni metróban felejtette ezt a katalógust. Ethav megtalálta, hazavitte és átnézte. A *Tejfogak* vagy talán az, amit életrajzként magamról írtam a katalógusban, megtetszett neki. Megkértem, s mondta, hogy szeretne egy videoklipet. Ő fiatal, indiai-iráni származású énekes lány, aki már régóta Londonban él. Meghallgattuk a zenéjét, amely azonnal megragadott minket. Sokat beszélgettünk, megmutattuk, miket készítettünk a *Domestic Infelicity* név alatt. Szabad kezet kaptunk, és szabad időnkben csináltunk neki egy videoklipet, amit a *British Animation Awards* beavagoltatott a legjobb animációs zenei videó kategóriába. Azóta már több nemzetközi animációs filmfesztivál versenyprogramjába is bekerült.

A díjakkal pénzjutalom is jár? Miből éltek?

Rügyek jégben

Néha igen, néha nem. Vannak olyan neves díjak, amelyekhez nem jár pénzjutalom. Reklámokat készítünk, sokat pályázunk. Angliában elég sok animációs reklám készül. Nemrég a Red Bull megbízásából készítettünk animációs filmet, de az inkább művészeti projekt volt, mint reklám, mert a Red Bull szabad kezet adott az alkotóknak. Most fejeztem be egy új, magyar filmet az Inforg Stúdió gyártásában, az a címe, hogy *Rügyek jégben*.

Akkor ezek szerint nem szakadt meg a kapcsolatod a magyar filmesekkel?

Nem, butaság lenne felégetni a hidakat magam mögött. Persze nagy különbség van abban, ahogyan itthon vagy ahogy kinn készülnek a filmek. Magyarországon mindig a rendező van a piramis tetején, külföldön viszont a producer. Külföldön a rendező egy csavar a szerkezetben, s a film mindenkié, aki dolgozik benne. Egy film „nemzeti hovatartozását” az határozza meg, hogy honnan kaptak rá az alkotók pénzt, és mivel ezt sokszor nehéz egyetlen országból összeszedni, sok a koprodukció. Attól még, hogy egy rendező magyar származású, a filmje nem lesz magyar. A diplomamunkám angol filmként fut, a most készülőben levő rövidfilmünk francia film lesz. Sajnos nem tudom irányítani, hogy a jövőben Magyarországhoz mennyi közülük lesz a filmjeimnek. Természetesen szívesen készítek Magyarországnak magyar filmet, de mivel egyre nehezebb az itthoni filmgyártás helyzete, én pedig egyre kevesebb időt töltök itt, ez évről-évre nehezebbnek tűnik. Tudom, hogy a film, mint művészeti forma fontos a mai magyar kultúra meghatározásában, mégsem érzem hűtlenségnek, hogy más országban, más országnak készítek filmeket. A mai világban az lenne furcsa, ha valaki azért utasítana vissza egy francia meghívást, mert csak magyar filmeket akar készíteni. A külföldi stúdiók kutatják a tehetségeket, akik önmaguknak és persze a stúdió országának termelik a babérokat. A kultúrához pénz kell, jó, ha van egy olyan réteg, aki igényli és meg tudja fizetni. Mindenütt küzdeni kell, de a világ nyitott, oda kell menni, ahol lehetőséget adnak, legyen ez akár Franciaország, Románia vagy az Egyesült Államok.

Angliában éltek. Hova tartozónak érzed magad?

Magyarországnak a huszadik század eleji és az ötvenhat utáni emigráció miatt furcsa kapcsolata van azokkal, akik elhagyták az országukat. Minden nap olvassuk a hazai híreket, követjük az itthoni közéleti eseményeket, de nem vagyunk itt, így tulajdonképpen virtuális a kapcsolatunk az anyaországgal. Persze ugyanígy olvassuk az angol sajtót is, és igyekszünk a londoni kulturális életnek is része lenni. A londoni magyaroknak nincs olyan összetartó közössége, mint a lengyeleknek, az indiaiaknak, spanyoloknak vagy az olaszoknak. A Magyar Kulturális Központ szervez különböző eseményeket, az idei nyári magyar filmfesztiválon a *Holtágban*-t is levetítik, de mi magyarok nem alkotunk zárványt. Persze a statisztikák szerint más kelet-európai országokból érkezőkhöz képest kevesen is vagyunk.

Hogyan látod, büszkék vagyunk itthon a külföldön sikereket elérő magyarokra?

A kérdésnek két oldala van. Egyrészt mivel Magyarország kicsi ország, állandóan azért küzd, hogy felkerüljön a világtérképre. Nem hiszem, hogy erre a bizonyos térképre felke-

rülünk csak azért, mert valaki rendez egy jó filmet vagy rövidfilmet. Nem gondolom, hogy nagyobb szeretettel gondolnék Ausztriára, mert a kedvenc filmem osztrák, vagy Magyarországra, mint országra, melegebb szívvel gondolnak a külföldiek, csak azért, mert ismerik Puskás nevét. Ez azonban nem jelenti azt, hogy ne terjeszteném a magyar kultúrát kinn, s ne mutatnék, ajánlanék filmeket, művészeket a barátaimnak, ha azokat különleges tehetségeknek tartom. Másrésztől viszont a magyarok cinikusak, ami egyrészt jó, néha viszont sok. Mindig megkérdőjelezünk mindent és mindenkit. Szeretjük és büszkék vagyunk a hőseinkre, de azért szívesen döntögetjük a szobraikat. Például Magyarországon rengeteg támadás érte Tarr Bélát, pedig, amikor egy new york-i filmes körben meghallották, hogy magyar vagyok, rögtön a *Sátántangó* jutott az emberek eszébe. Nagy-Britannia úgy tűnik, jobban megbecsüli a tehetségeit.

Mennyire tartjuk számon itthon a te eredményeidet?

Az animációs filmek nincsenek benne a köztudatban. Egy Oscar-díj vagy Oscar-díjra jelölés felhívhatja rájuk a figyelmet, de az, hogy Ottawában nyertem, nem mond sokat egy átlagembernek. A *Téjfogak*, amivel eddig a legnagyobb sikereket értem el, angol film, nem baj, ha nem ettől hangos a magyar sajtó. Ezek kicsiny filmek, nem a világ igazán fontos dolgai.

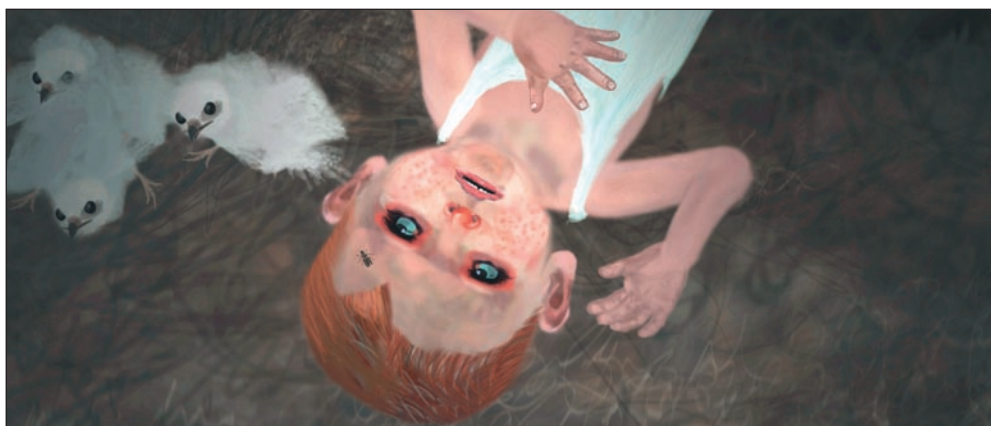
Az őszinteség és személyesség mennyire feltétele a művészetnek? A Sleep című videoklipetek nagyon intim.

Az őszinteség és az önátadás biztosan fontos. A *Sleep* intimitása a zenéből adódik, ez jól passzolt ahhoz a koncepcióhoz, amit a *Domestic Infelicity* alkotócsoport képviselni akar. A *Domestic Infelicity* régimódi amerikai kifejezés, amely azt jelenti: otthoni boldogtalanság. Michael Lesy *Wisconsin Death Trip* című albumában találtunk rá, amely az amerikai Wisconsin államban, a 20. század elején történt furcsa balesetek, öngyilkosságok, bűnesetek dokumentumgyűjteménye. Ezt a kifejezést gyakran használták az esetekről tudósító újságcikkekben. Mivel egy pár vagyunk, úgy gondoltuk, művészi szempontból erre sok mindent építhetünk. Tulajdonképpen beléptünk egy fikcióba, amely köré teremtettünk egy világot. A honlapunk és a készülő munkáink ebbe a világba hívják a közönséget. A valóság és a fikció egybemosásával játszunk. Vicces, amikor meglepődnek az emberek, ha nem az általunk teremtett karakterek ruháiban látnak minket.

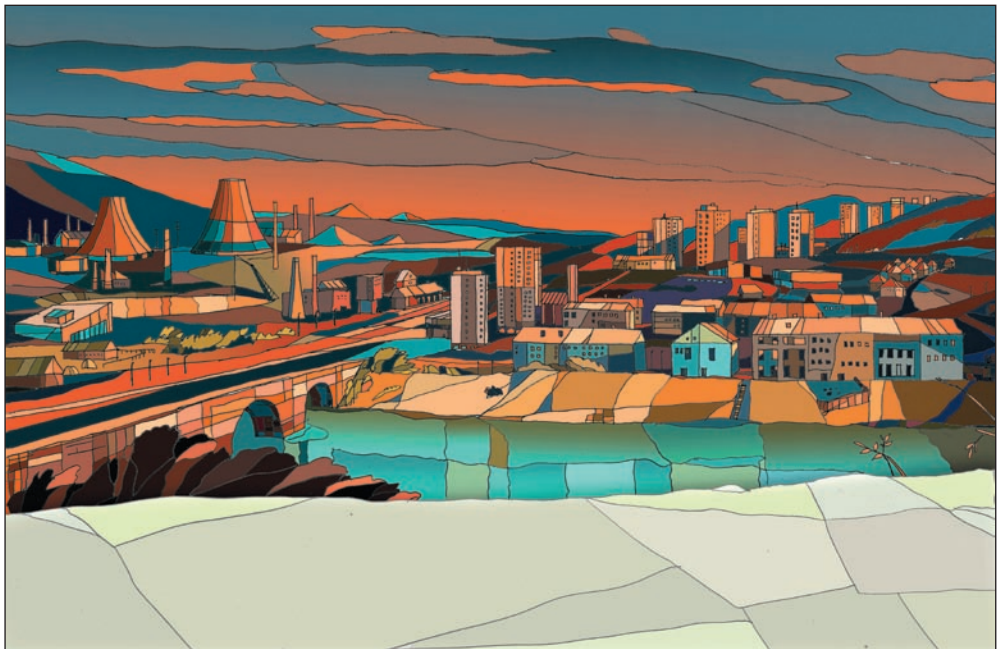
Szerinted mi a feladata a művészeknek és a művészetnek?

Ahhoz, hogy a művészet feladatát meghatározzuk, először is a művészet fogalmát kellene tisztáznunk. Ez viszont lehetetlen, hiszen mást jelent a művészet nekem, és mást mondjuk a szomszédomnak. Mint ilyen a művészet definiálhatatlan, s ezért nem hiszem, hogy konkrét feladata lehetne. Személy szerint úgy érzem magam, mint egy bűvész a színpadon. Időről-időre előrántok valamit a kalapomból, majd várom a közönség reakcióját. Van, aki megdöbben, van, aki nem vesz róla tudomást, van, akinek tetszik, és tapsolni kezd. És ez így van jól.

(Az interjút készítette: Földy Krisztina Lilla)

Tejfogak

Tripper Fiúk

Tripper Fiúk

Rügyek jégben

Rügyek jégben

Domestic Infelicity

Domestic Infelicity

Tejfogak